

Setembre

Un relat de: [Dante](#)

Ara que veig que avui té final ,com sempre gat com un lleó després de badallar davant el mirall i,avui que estic viu per moments eterns que es moren amb la multitud vulgar que acompanya els sons del carrer,cada vegada més innocent , cada vegada més imbècil, i ple de merda tot el cap .Avui no estic massa trist, perquè penso que tu mai has estat al meu nivell de existència.Has sigut com el paper que tohom es fica dins el cul i has sigut com una matinada ,sense secrets, només el meu cap imaginari ha creat lo poc que ets ,només un got més de vi barat comprat al cel perquè el fill de puta de Pere ,li agradava més boixar que a mi, i li vaig donar una foto teva perduda avanç del teu miserable naixement amagada dels ulls d'aquell que anomenen Déu , un desgraciat , com el món ,que després d' anys de existència, encara es pregunten merda, com,avui menjaré carn o amanida?.,. Avui el jazz ja no sona , avui he pogut respirar el meu vent i escopir la teva mirada lluny del silenci cec que ,el teu fastigós ferum,inventat perquè gaudisis del mar,de la seva visió i ,no et mirasis al mirall per no veuret el teu miserable alè que jo, només havia sigut capaç d'ensumar a rates que menjen tres vegades al dia i viatgen amb quatre rodes i escriuen merda;maleitsssss animals que envejen una gota de whisky.....